

PEUTERPUBERTEIT

Nee, zelluf doen!

Hoe herkenbaar het ook is, menig ouder en zelfs professional moet er soms bij tot 10 tellen. Bijvoorbeeld als een moeder wanhopig vertelt over het extreem drukke gedrag van haar zoontje van twee. Thuis is hij bijna niet meer te houden en ook in jouw opvang zet hij de boel op z'n kop. Is dit nou normaal in deze fase?

'Het is maar
een fase,
het gaat wel
weer over.'

Bijblijven

Het is een logische fase en het hoort bij opgroeien en ontwikkelen. Al is het 'lastige gedrag' goed te verklaren wil dat niet zeggen dat het advies is *"het is maar een fase, het gaat wel weer over"*. Het is belangrijk dat ouders steun kunnen vragen en krijgen bij de aanpak van deze fase-uitdagingen.

Overleg en betrokkenheid rondom het kind tussen jouw opvang en de ouders in een dergelijke fase is dan ook van groot belang. In de peuterpuberteit gaat een kind beseffen dat hij/zij een eigen persoon is. Bij het ontdekken van die eigen persoon hoort ook een heel eigen wil ontwikkelen. Bij veel peuters is dat een heel sterke wil, anderen gaan wat rustiger door deze fase.

Vaak gaat die sterke wil gepaard met driftbuien, veel schreeuwen, huilen, stampen, op de grond liggen spartelen en soms ook met het hoofd bonken. De peuterpuberteit wordt dan ook vaak niet zo positief benaderd en ook wel de 'terrible two's' genoemd. Er zijn zoveel verschillende opvoedideeën en aanpakken, dat je soms door de bomen het bos niet meer ziet.

'Overleg en betrokkenheid rondom het kind tussen jouw opvang en de ouders in een dergelijke fase is van groot belang.'

We geven enkele voorbeelden:

1. De "doe-wat-ik-je-zeg"-aanpak:

Blijf af! Niet doen! Leg dat neer! Niet aankomen! Loop door! Waarna de peuter je uitdagend aankijkt en wil weten wat er gebeurd als hij het toch doet. De peuter zoekt jouw grens op.

2. Afzondering:

Enkele Nanny-programma's zweren erbij. Afzondering op de "stoutstoel". Met andere woorden: je bent stout en daarom moet je even apart zitten. Als je weer lief bent, dan mag je terugkomen. Deze vorm van "corrigeren" werkt, omdat je de peuter straft met het intrekken van je liefde, sociale uitsluiting. Het kind beleeft de afzondering als een totale afwijzing van hem als persoon. Geen aanrader dus..

3. Verbieden:

Iets wat niet mag, lijkt extra spannend te zijn. Bijvoorbeeld: je loopt met een peuter op de stoep en zegt: "niet op de straat lopen, he?" Denkt de peuter: Oh, een straat! Dat is interessant. De peuter zal vooral nieuwsgierig zijn wat er nou met die straat aan de hand is en waarom hij er niet op mag lopen.

4. Afleiden:

Afleiden is een betere optie dan gedrag negeren. De peuter staat op het punt in huilen uit te barsten en je roept: Oh, kijk daar eens een reiger! Wat een grote vogel is dat. Afleiden kan ook met humor. Deze strategie kan een tijdje werken, maar je grappen zullen een keer op zijn en de reigers gevlogen. Humor heeft ook beperkingen. Als er een serieuze reden is waarom de peuter lastig gedrag vertoont, dan zal humor niet werken en de peuter zal zich onbegrepen voelen.

Wat kan helpen?

Tips voor de peuterpuberteit:

1. Acceptatie:

Accepteer niet al het gedrag, maar wel bepaalde situaties. Wees je ervan bewust dat een peuter de wereld wil ontdekken, van nature nieuwsgierig is. Dat is eigenlijk een geweldige eigenschap die we soms gewoon even zouden moeten accepteren. Je kunt dit stukje acceptatie wel begrenzen natuurlijk. Want kaders waarbinnen de peuter zijn behoefte tot ontdekken kwijt kan, zijn wel nodig.

2. Regelmatig keuzes geven:

Laat een peuter regelmatig zelf kiezen, dat vergroot het gevoel van autonomie, zelfbeschikking. De peuter voelt zich gezien en serieus genomen. Waardoor de (spontane en onverwachte) drang hiernaar verminderd.